

se značnými hotovostmi. Z toho všeho mohl kterýkoliv pozorovatel — najmě jde-li, jak rozsudek podotýká, o pachatele v takových věcech zkušené a obeznalé — poznati zlý úmysl obžalovaných a jejich společníka, vloupati se do budovy P-cké obce, kde je pokladna, a ukrásti z ní hotovosti v pokladně uschované. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že soud seznal ve zjištěném jednání obžalovaných čin, vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu krádeže, třebaže z jednání toho nebylo také zjevno, na kterém z P-ckých majitelů pokladen bude zamýšlená krádež spáchána.

Podle stálé judikatury zrušovacího soudu — srovnej zejména rozhodnutí čis. 1839, 2266 sb. n. s. — jest pojem násilného vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák. naplněn již taháním se pachatele s vrchnostenskou osobou o předmět, jež osoba ta drží. Proto nelze důvodně vytýkati právní omyl rozsudku, spatřuje-li soud násilné zprotivení se obžalovaného H-a v tom, že uchopil pušku četníka, tahal se o ni s četníkem a nepustil ji, ač byl k tomu vyzván. Arciž nebyla puška přímým předmětem služebního úkonu četníka. Avšak jest na snadě, že četník bez pušky nemohl bezpečně provést vlastní svůj úkon služební, zatčení H-ovo; bezpečněji než pouhým stíháním mohl útěku H-a čeliti použitím střelné zbraně a jen podržením pušky mohl si zajistiti obranu proti případným dalším násilnostem, jichž se musel obávat tím spíše, an H. volal své společníky, kteří se dali na útěk, ku pomoci a vyzýval je tím k útoku na četníka. I tahání se o pušku bylo tedy částí odporu H-em kladeného a stavělo četníka před volbu, by od služebního výkonu (zatčení H-a) upustil anebo přemohl odpor přiměřeným úsilím vlastním. Jednal-li H. při tom, jak rozsudek zjišťuje, v úmyslu, by zmařil své zatčení, byl si též vědom, že vyvíjí tím činnost způsobitou, by zatčení četníkovi stížil. Nebylo proto, jak má stížnost za to, třeba zvláštního zjištění tohoto vědomí, bez něhož onen úmysl není myslitelným. Stížnost ukázala se ve všech směrech bezdůvodnou i bylo ji proto zavrhnutí.

Čís. 3183.

Za místo spáchaného činu (§ 51 tr. ř.) jest pokládati místo, kde byla — nehledíc k výsledku — předsevzata činnost pojem trestného činu dovršující.

Urážka na cti obsahem podání (doporučeně zaslaného) byla spáchána v místě doručení úřadu, na nějž bylo podání řízeno, nikoliv v místě podání na poštu; nezáleží na tom, že soud tohoto místa předstihl.

(Rozh. ze dne 19. května 1928, Nd I 240/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v neveřejném zasedání v trestní věci proti Olze M-ové pro přestupek urážky na cti v záporném sporu mezi okresním soudem v Nové Pace a okresním soudem pro přestupky v Brně, takto: Příslušným jest okresní soud pro přestupky v Brně.

D ů v o d y:

V souzeném případě stala se tvrzená urážka na cti v podání, které žalovaná zaslala doporučeně ze Staré Paky generální prokuratuře v Brně. Podle § 51 tr. ř. přísluší trestní řízení zpravidla tomu soudu, v jehož okrsku byl trestný čin spáchán, a za místo spáchaného činu sluší pokládati místo, kde byla — nehledíc k výsledku — předsevzata činnost pojem trestného činu dovršující. Podle toho jevil se příslušným k projednání věci nikoli okresní soud v Nové Pace, v jehož obvodě bylo závadné podání dáno na poštu, nýbrž okresní soud pro přestupky v Brně, kde za urážlivé označené jednání dospělo k svému zakončení tím, že obsah podání přišel k vědomosti cizích osob, čímž byl právní statek cti zákonem chráněný po případě teprve porušen (sb. n. s. čís. 2971). Příslušnost okresního soudu pro přestupky v Brně je proto v souzeném případě opodstatněna, byť i okresní soud v Nové Pace zahájením trestního řízení o trestním oznámení Marie B-é onen soud byl předstihl. Důsledkem toho bylo ve smyslu §§ 51 a 64 tr. ř. rozhodnuto, jak shora uvedeno.

Čís. 3184.

Důkaz pravdy může býti prováděn také okolnostmi a průvodními prostředky vzešlými teprve po obvinění, jež má býti dokázáno.

Kmetský soud může použiti jako pramene svého přesvědčení odsuzujícího rozsudku pro vytýkaný čin.

Poukaz na »křesťanskou« výchovu pachatele přestupku podle § 414 tr. zák. v souvislosti s tvrzením o jeho bezcitném a trestném zachování se k dítěti jest po případě haněním ve smyslu prvního případu § 491 tr. zák., připouštějícím důkaz pravdy.

Výrazu »klerikál« užívá se i objektivně, bez hanlivé (sesměšňující) příchuti k označení příslušníků určitého politického přesvědčení.

Obžalovaný nemůže si stěžovati do sprostujícího výroku (§§ 280, 281 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 19. května 1928, Zm II 262/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Olomouci jako soudu kmetského ze dne 9. března 1927, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přečiny proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 491, 493 tr. zák., naproti tomu však byli sprostěni podle § 259 čís. 3 tr. ř. ze soukromé obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti ve smyslu § 488 tr. zák.; vyhověl však zmateční stížnosti obžalovaných, zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině obžalovaných, ve výroku o trestu, jakož i ve výrocích s tím souvisejících, a věc vrátil v tomto rozsahu soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.